

РЕШЕНИЕ

№ 6944

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12552** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №1413/14.04.2025 г., постановено по административно-наказателно дело № 10582/2024 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 129-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 22-4332-023500/18.11.2022 г., издадено от началника на група в СДВР-ОПП, с което на В. П. К. са наложени административни наказания, както следва: за нарушение на чл.5, ал.3, т.2 ЗДвП и на основание чл.177, ал.1, т.4, пр.1 от ЗДвП: „глоба“ в размер на 200.00 (пункт 1); за нарушение на чл.70, ал.3 от ЗДвП и на основание чл.185 от ЗДвП: „глоба“ в размер на 20.00 (пункт 3). Отменил е същото НП, в частта му, с която на В. П. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 10.00 лева, за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП (пункт 2).

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН, решението в потвърдителната му за НП част е обжалвано от В. П. К..

Наведеното касационно основание, предвид изложените в жалбата оплаквания, са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК във вр. чл.63в от ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, процесуалният представител на касатора – адв. К. моли за уважаването на жалбата и присъждането на направените разноски пред въззивната и касационна инстанции. Поддържа, че СРС се бил

позовал на една незаконосъобразна заповед за временно спиране на МПС от движение, която била отменена от АС – Пазарджик към момента на съобщаването на НП.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител в съдебно заседание, но преди провеждането му, а именно 15.01.26 г. от пълномощника му- юрк. П. са депозиран писмени бележки със съображения за неоснователност на жалбата. Заявено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, се прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура, дава заключение за оставяне в сила на оспореното решение, като валидно допустимо и правилно.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка, свързана с пункт 1 и 3 от НП е, че на 24.10.2022 г., около 16:06 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят В. П. К. управлявал лек автомобил О. К. е рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на П. Г. К.. На кръстовището между [улица]и [улица]му била извършена проверка от полицейски екип, включващ в състава си свидетеля А. К. Г. - инспектор при 05 РУ-СДВР и негов колега, като при проверката след направена справка в ОДЧ-50 било установено, че управляваното от К. МПС е спряно от движение със Заповед за налагане на ПАМ на основание чл.171, т.2, б.“а“ от ЗДвП на 30.09.2022 г., както и че автомобилът се управлява без задължително включени светлини за движение през деня или с къси светлини.

Така констатираните факти са квалифицирани съответно като нарушения на чл.5, ал.3, т.2 ЗДвП, чл.70, ал.3 от ЗДвП, за което е надлежно е съставен и връчен АУАН серия G A №756502/24.10.2022 г. Въз основа на съставения АУАН и при идентично описание на фактическата обстановка, на 18.11.2022 г. е издадено процесното НП.

В съдебното производство по оспорване на НП към доказателствените материали по делото е приобщено копие на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-004889 от 23.09.2022 г., издадена от И. Й., на длъжност полицейски инспектор в ОПП- СДВР, на П. Г. К., на основание чл.171, т.2, б. „а“ от ЗДвП е наложена ПАМ - временно спиране от движение на МПС - лек автомобил О. К. с рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на неизправността (не светят задна лява габаритна и стоп светлина – счупени), като е иззето СРМПС №002833009. Към 24.10.2022 г. горепосочената ЗППАМ, подлежаща на предварително изпълнение по силата на закона- чл.172, ал.6 ЗДвП, е действала и превозното средство не е било пуснато в движение. Заповедта за налагане на ПАМ, по жалба на П. К., представляван от жалбоподателя В. П. К. е била отменена с влязло в сила на 08.06.2023 г. Решение №369/08.06.2023 г., постановено по адм. дело №62/2023 г. по описа на Административен съд - Пазарджик. Приел за установено още, че жалбоподателят К. е знаел за наложената ПАМ, тъй като сам признава, че този факт му е известен, като дори изразява недоволство от факта, че полицейските служители не приели обясненията му относно това „къде и по каква причина се води производство по оспорване на съответното обстоятелство“. А с производството по оспорване на Заповедта за налагане на ПАМ, същият е би запознат с оглед на обстоятелството, че именно той е подал

жалбата до АС-П. в качеството на пълномощник на П. К..

При така установената от СРС фактическа обстановка, СРС е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не са допуснати процесуални нарушения, а извършеното осъществява от обективна и субективна страна и съставите на административни нарушения по чл. 5. ал. 3. т. 2 от ЗДВП и по чл. чл. 70. ал. 3 от ЗДВП, за които са наложени предвидените в приложимите санкционни норми административни наказания.

Предложената от СРС подробна аргументация е съответна на фактическите установявания по делото, на процесуалните изисквания за формиране на вътрешното убеждение на съда и на материалния закон. Изложените фактически и правни изводи се споделят, поради което и на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН АССГ препраща към мотивите на СРС. Във връзка с оплакванията на касатора следва да се посочи, че последвалата извършването на нарушението по чл.5, ал.3, т.2 ЗДВП отмяна на заповедта за налагане на ПАМ с влязло в сила решение е ирелевантна, тъй като заповедта за налагането ѝ е подлежала на предварително изпълнение по силата на закона- чл.172, ал.6 от ЗДВП, както правилно е приел и СРС. Към момента на извършване на нарушението няма влязло в сила съдебно решение, с което е отменена подлежащата на предварително изпълнение по силата на закона заповед за налагане на ПАМ-спиране на МПС от движение, поради което жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл.5, ал.3, т.2 от ЗДВП. Съгласно същия на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство, спряно от движение. За осигуряване на безопасността на движението наложените принудителни административни мерки подлежат на предварително изпълнение (чл. 172, ал. 6 ЗДВП) или прилагането им започва незабавно. При това положение, към момента на извършване на деянието, то е съставомерно. Последвалата отмяна на заповедта не се приравнява и не поражда правните последици по чл.3, ал.2 от ЗАНН. Отмяната на заповедта за налагане на ПАМ след издаването на НП, но преди влизането му в сила не представлява по-благоприятна норма, която да води до отпадане на съставомерността на извършеното. Неоснователно е и възражението, че касаторът не е бил уведомен за наложената ПАМ. Без значение е обстоятелството дали същият е бил надлежно уведомен за издадената заповед за налагане на ПАМ, след като по делото по несъмнен начин е установено, че към момента на извършването на нарушението той е знаел за издадената заповед на налагане на ПАМ. Същата представлява индивидуален административен акт и за нейното съобщаване са приложими разпоредбите на АПК, вкл. и тази на чл.54 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, която предвижда, че ако при връчването има нередовности, същото се смята за извършено в момента, в който съобщението действително е достигнало до адресата.

С оглед на изложеното решението на СРС в оспорената му част следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.63д, ал.1, предл. 2-ро ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено. При съобразяване с предмета на делото и реално осъществената защита, изразяваща се в депозиране на писмено становище без участие на процесуалния представител в проведеното едно съдебно заседание, съдът определя юрисконсултското възнаграждение в минималния установен в чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ размер – 130 лева, превалутирани в евро съгл. чл.12 и чл.13 от ЗВЕРБ- 66.98 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1413/14.04.2025 г., постановено по административно-наказателно дело № 10582/2024 г. по описа на Софийския районен съд, в оспорената му част.
ОСЪЖДА В. П. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 66.98 евро (шестдесет и шест евро и деветдесет и осем цента), разноски по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВ

Е: